Dijous 26 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 10,1-12): En aquell temps, designà el Senyor altres setanta-dos; i els envià de dos en dos, davant d'ell, a tota ciutat i lloc on ell havia d'anar. I els deia: «Les messes certament són moltes, però els treballadors pocs; pregueu, doncs, l'amo de les messes que enviï treballadors a les seves messes. Aneu, mireu que jo us envio com anyells enmig de llops. No porteu bossa, ni sarró, ni calçat, i no saludeu ningú pel camí. En qualsevol casa on entreu, digueu primer: "Pau en aquesta casa". I si allí hi hagués algun fill de la pau, hi recaurà la vostra pau; però si no, retornarà a vosaltres. I quedeu-vos en la mateixa casa, menjant i bevent les coses que allí hi ha, perquè és digne el treballador del seu estipendi. No passeu d'una casa a una altra. I en qualsevol ciutat on entreu i us rebin, mengeu allò que us posin, cureu els malalts que hi hagi, i digueu-los: "Se us ha apropat el regne de Déu". I en qualsevol ciutat on entreu i no us rebin, sortiu a les seves places, i digueu: "Fins i tot la pols de la vostra ciutat que se'ns ha adherit als peus, l'espolsem cap a vosaltres. Amb tot, sapigueu això: s'ha apropat el regne de Déu". Us dic que per a Sodoma hi haurà més benignitat en aquell dia que per a aquella ciutat».

«Pregueu a l'amo de les messes que enviï treballadors»

Mn. Ignasi NAVARRI i Benet
(La Seu d'Urgell, Lleida, Espanya)

Avui, Jesús ens parla de la missió apostòlica. Tot i que «designà el Senyor altres setanta-dos; i els envià» (Lc 10,1), la proclamació de l'Evangeli és una tasca «que no podrà ser delegada a uns pocs "especialistes"» (Joan Pau II): tots hi hem estat cridats i tots ens hem de sentir-ne responsables. Cadascú des del seu lloc i condició. El dia del Baptisme se'ns va dir: «Ets Sacerdot, Profeta i Rei per a la vida eterna». Avui, més que mai, el nostre món necessita del testimoni dels seguidors de Crist.

«Les messes certament són moltes, però els treballadors pocs» (Lc 10,2): és interessant aquest sentit positiu de la missió, perquè el text no diu «hi ha molt a sembrar i pocs segadors». Potser avui hauríem de parlar en aquests termes, donat el gran desconeixement de Jesucrist i de la seva Església en la nostra societat. Una mirada esperançada de la missió engendra optimisme i il·lusió. No ens deixem abatre pel pessimisme i per la desesperança.

D'entrada, la missió que ens espera és, alhora, apassionant i difícil. L'anunci de la Veritat i de la Vida, la

nostra missió, no pot ni ha de pretendre forçar l'adhesió, sinó suscitar una lliure adhesió. Les idees es proposen, no s'imposen, ens recorda el Papa.

«No porteu bossa, ni sarró, ni calçat...» (Lc 10,4): l'única força del missioner ha de ser Crist. I, per tal que Ell ompli tota la seva vida, cal que l'evangelitzador es buidi de tot allò que no és Crist. La pobresa evangèlica és el gran requisit i, alhora, el testimoni més creïble que l'apòstol pot donar, a part que només aquest despreniment ens pot fer lliures.

El missioner anuncia la pau. És portador de pau perquè porta Crist, el "Príncep de la Pau". Per això, «En qualsevol casa on entreu, digueu primer: "Pau en aquesta casa". I si allí hi hagués algun fill de la pau, hi recaurà la vostra pau; però si no, retornarà a vosaltres» (Lc 10,5-6). El nostre món, les nostres famílies, el nostre jo personal, tenen necessitat de Pau. La nostra missió és urgent i apassionant.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «La fe neix del missatge, i el missatge consisteix a parlar de Crist. Per tant, la predicació de la paraula de Déu és necessària per a la vida espiritual, com la sembra és necessària per a la vida del cos» (Sant Llorenç de Brindisi)

- «El testimoniatge de vida cristiana és la primera i insubstituïble forma de la missió: Crist, de la missió del qual som continuadors, és el "Testimoni" per excel·lència, i el model del testimoniatge cristià» (Sant Joan Pau II)

- «El Poble sant de Déu participa també de la funció profètica [de l'ensenyança] del Crist (...), aprofundeix en la seva intel·ligència i esdevé testimoni del Crist en aquest món» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 785)